

Sygn. akt II W 148/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Grzebiń

Protokolant Aleksandra Bakalarz

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 roku

sprawy przeciwko **S. K. (1)**

synowi A. i G. z domu W.

ur. (...) w J.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 16 października 2016 r. w D. przy posesji nr (...), utrzymując zwierzęta domowe w postaci psów, nie zachował bezpieczeństwa i środków ostrożności zapewniających ochronę przed zagrożeniem i uciążliwością dla D. L. (1), J. M. oraz innych nieustalonych osób,

tj. czyn z art. 10 ust. 2a Ustawy o utrzymaniu porządku i czystości na terenie gminy w zw. z § 9 uchwały nr XIX/140/2016 Rady Gminy J. z dnia 13 lipca 2016 roku w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy J..

2. w dniu 16 października 2016 r. w D. przy posesji nr (...), utrzymując zwierzęta domowe w postaci psów, nie zapewnił stałego i skutecznego nadzoru nad tymi zwierzętami, w wyniku czego psy samowolnie i bez opieki chodziły poza terenem posesji po drodze publicznej,

tj. czyn z art. 10 ust. 2a Ustawy o utrzymaniu porządku i czystości na terenie gminy w zw. z § 10 ust. 1 uchwały nr XIX/140/2016 Rady Gminy J. z dnia 13 lipca 2016 roku w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy J..

I. uznaje obwinionego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, stanowiących wykroczenia z art. 10 ust. 2a Ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i za to, na podstawie art. 10 ust. 2a Ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 80 zł.

Sygn. Akt. II W 148/17

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

Obwiniony S. K. (1) zamieszkuje od wielu lat w D. na posesji numer (...). Od kilku lat wraz z nim i jego rodziną zamieszkują dwa duże psy. Pierwszy to owczarek środkowoazjatycki, zaś drugi to bernardyn. Pierwszy z wyżej wymienionych psów jest psem rasy obronnej o cechach agresywności (dowód zeznania świadków: D. L. (1) k. 15-16, k. 63, J. M. k. 17-18, k. 63-64, T. S. (1) k. 12-13, k. 113-114, W. L. (1) k. 112-113).

Od pewnego czasu dwa wyżej wymienione psy bez opieki kagańców i smyczy wymykają się z posesji obwinionego w D. i często swobodnie biegają po okolicy, po drodze publicznej, a w tym między innymi w okolicach posesji numer (...) i 39a.

Taka sytuacja miała też miejsce w dniu 16 października 2016 roku. Oba wyżej wymienione psy po dokonaniu podkopu w ogrodzeniu posesji obwinionego przedostały się, krótko przed godziną 11:25 na drogę publiczną. Tam biegały bez opieki, kagańców i smyczy po drodze publicznej w D. w strefie zamieszkałej przez ludzi (dowód zeznania świadków: D. L. (1) k. 15-16, k. 63, J. M. k. 17-18, k. 63-64, T. S. (1) k. 12-13, k. 113-114, J. L. (1) k. 75-76, materiał fotograficzny k. 9).

Właśnie wówczas tj. około godziny 11:25 jadąc przez D. T. S. (1) zauważył te biegające bez opieki psy i dokonał opisanej wyżej dokumentacji fotograficznej. (dowód zeznania świadka T. S. (1) k. 12-13, k. 113-114, policyjna notatka urzędowa k. 7).

Tego samego dnia tuż przed godziną 10:50 po dokonaniu podkopu obydwie wyżej wymienione psy obwinionego, po opuszczeniu posesji S. K. (1) w D., przedostały się, poprzez drogę publiczną na posesję pokrzywdzonej D. L. (1). Tam doszło do starcia wyżej wymienionych psów obwinionego z psem D. L. (1). W rozdzieleniu szarpiających się psów wziął udział znajomy D. L. często przebywający w jej nieruchomości – J. M. (dowód zeznania świadków: D. L. (1) k. 15-16, k. 63, J. M. k. 17-18, k. 63-64, J. L. (1) k. 75-76, policyjna notatka urzędowa k. 7).

Obwiniony S. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (wyjaśnienia złożył jedynie w fazie postępowania wyjaśniającego). Przyznał, że jego obydwie psy w prawdzie wyszły na drogę publiczną jednakże on wcześniej zrobił wszystko, aby psom tym uniemożliwić wychodzenie na zewnątrz jego posesji. Powołał się przy tym na istotne, uprzednie wzmocnienia ogrodzenia swojej posesji i dołożonej należytej staranności przez niego aby uniemożliwić tym psom takie działania.

Sąd stwierdził co następująco.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jego wersji przeczą bowiem dowody wskazujące wyraźnie na jego sprawstwo i winę. W szczególności dotyczy to spójnych, logicznych, konsekwentnych i wzajemnie uzupełniających się zeznań świadków: D. L., J. M., T. S., J. L.. Pośrednio za sprawstwem S. K. (1) przemawiają jego wyjaśnienia złożone w postępowaniu wyjaśniającym. Przyznał on bowiem, że jego psy wydostały się poza teren jego posesji w krytycznym czasie. Z zeznań powołanych wyżej świadków wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że psy obwinionego, po wydaleniu się z jego posesji, bez opieki a także kagańca i smyczy, biegały po ulicach (...). Działo się to w szczególności w okolicy posesji pokrzywdzonej D. L. i sąsiednich nieruchomości. W tym też mniej więcej czasie, psy te wbiegły na posesję D. L.. W wyniku tego doszło do agresywnego kontaktu na terenie posesji pokrzywdzonej między psami S. K. a psem pokrzywdzonej.

Zarówno obwiniony jak i jego żona B. K. (1) nie przeczą przy tym, że krytycznego dnia psy te rzeczywiście biegały bez opieki po terenie D. na obszarach wskazanych przez D. L. i T. S.. B. K. zeznała nawet, że tego dnia nie była obecna na terenie D.. Obwiniony i jego żona skupili się bardziej na działaniach zabezpieczających psy obwinionego przed wydostaniem się z ich posesji znajdującej się w D. numer 41 (o czym dalej) jednakże działania te miały już miejsce

po zdarzeniach z dnia 16 października 2016 roku. Rozpoczęły się bowiem w okresie maj-czerwiec 2017 roku i były kontynuowane przez następne miesiące, przy udziale psychologa i trenera psów, W. L. (1).

Przesłuchany w charakterze świadka psycholog psów i trener W. L. zeznał, że od maja-czerwca 2017 roku psy obwinionego zrobiły znaczne postępy w redukcji ich ekspansywnych zachowań. Jednakże również z jego zeznań i doświadczeń wynika, że praktycznie żadne zabezpieczenia i treningi nie usuną w pełni ryzyka agresji psów (zwłaszcza takiej jak rasa środkowoazjatycka), jak również ich ucieczek ze swojej posesji, które wynikają z ekspansywnej natury. Oczywistym jest jednak, że nie może to usprawiedliwiać obwinionego jako właściciela psów i posesji numer (...) w D.. W sytuacji bowiem niemożności pełnego zapanowania nad tego rodzaju psami, ich agresywnymi i uciążliwymi zachowaniami, należy rozważyć zasadność celowości trzymania takich psów w miejscach tak gęsto zamieszkałych i uczęszczanych jak znaczne obszary D..

Świadkowie D. L., J. L. i J. M. szczegółowo, dokładnie i przekonująco przedstawili przebieg przedmiotowych zdarzeń. Ich zeznania uzupełnione są konsekwentnymi zeznaniami świadka T. S. i dołączoną przez niego dokumentacją fotograficzną. Dodatkowo obwiniony i jego żona B. K. de facto nie zaprzeczają, że w krytycznym czasie ich psy mogły, wbrew ich woli, opuścić ich posesję i stwarzać zagrożenie otoczenia, biegając po drodze publicznej i zaludnionych osiedlach (...).

W świetle wszystkich powołanych wyżej okoliczności, Sąd uznał, że sprawstwo i wina S. K. w zakresie zarzucanych mu czynów, nie budzą wątpliwości. Dokonując oceny wiarygodności występujących w sprawie świadków – Sąd stwierdził co następuje; Świadkowie D. L. i J. M. są sąsiadami obwinionego, osobami z nim pokłóconymi od dłuższego czasu. Stosunki te wyglądają właśnie tak na tle pretensji D. L. i J. M. o agresywne zachowania psów obwinionego. Jednakże Sąd w pełni dał wiarę ich zeznaniom. Korespondują bowiem z nimi inne dowody w sprawie, a w tym zeznania T. S. i J. L.. W określonej mierze ich zeznania nie są też sprzeczne z wyjaśnieniami obwinionego, który nie zaprzeczył, że krytycznego dnia jego psy wymknęły się z posesji. Świadek T. S. jest bratem D. L.. Jednakże za jego wiarygodnością oprócz konsekwencji w zeznaniach i ich analogi z zeznaniami D. L., J. M. i J. L. przemawia dokumentacja fotograficzna, którą dołączył on w tej sprawie. Świadek J. L. jest synem D. L.. Sąd dał wiarę jednak jego zeznaniom gdyż korespondują one z innymi dowodami w sprawie, a w tym między innymi z zeznaniami T. S. i J. M. oraz dokumentacją fotograficzną.

W odniesieniu do zeznań B. K., Sąd stwierdził co następuje;

Świadek ta nie była obecna przy żadnym z przedmiotowych zdarzeń (przebywała wówczas poza D.). Z tych względów jej zeznania nie są istotne dla sprawy w odniesieniu do przebiegu wydarzeń z dnia 16 października 2016 roku. Natomiast jej zeznania potwierdzają starania obwinionego o zabezpieczenie posesji przed jej opuszczeniem przez psy obwinionego – w okresie po maju-czerwcu 2017 roku.

Natomiast zeznania świadka W. L. nie dotyczą bezpośrednio meritum sprawy. Tym nie mniej dowodzą, że od maja-czerwca 2017 roku, obwiniony podjął realne starania o uniemożliwienie jego psom niekontrolowanego opuszczenia posesji numer (...) w D. należącej do S. K.. Zeznania tego świadka Sąd ocenił jako rzetelne i wiarygodne.

Jako rzetelne i w pełni wiarygodne Sąd uznał występujące w sprawie dowody z dokumentów publicznych, a także materiał fotograficzny złożony przez T. S..

Obwiniony S. K. działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona wykroczeń z art. 10 ust. 2a ustawy o utrzymaniu porządku i czystości na terenie gminy w związku z § 9 i 10 uchwały numer (...) Rady Gminy J. z dnia 13 lipca 2016 roku w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy J..

W dniu 16 października 2016 r. bowiem w D. przy posesji nr (...), utrzymując zwierzęta domowe w postaci psów, nie zachował bezpieczeństwa i środków ostrożności zapewniających ochronę przed zagrożeniem i uciążliwością dla D. L. (1), J. M. oraz innych nieustalonych osób i również w dniu 16 października 2016 r. w D. przy posesji nr (...), utrzymując zwierzęta domowe w postaci psów, nie zapewnił stałego i skutecznego nadzoru nad tymi zwierzętami, w wyniku czego psy samowolnie i bez opieki chodziły poza terenem posesji po drodze publicznej.

Jako okoliczności obciążające dla S. K. Sąd uwzględnił wysoki stopień szkodliwości społecznej zarzucanych mu czynów, przejawiający się nagminnością tego rodzaju czynów tak na tutejszym terenie jak i w skali całego kraju. Ponadto obwiniony ten był już kilkakrotnie karany sądownie. Jako okoliczność łagodząca Sąd uwzględnił fakt, że obwiniony ten ma na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci. Jako dodatkową okoliczność łagodzącą dla S. K. Sąd uwzględnił fakt, że od maja-czerwca 2017 roku obwiniony ten czynił i czyni starania o zabezpieczenie swojej posesji przed niekontrolowanym opuszczaniem jej przez należące do niego psy. Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, że właściwą karą zasadniczą dla tego obwinionego będzie kara grzywny. Za współmierną, dostosowaną do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynów oraz możliwości majątkowych tego obwinionego Sąd uznał grzywnę w kwocie 800 złotych. Kara w takiej właśnie wysokości spełni swoją odpowiednią rolę społeczną.

Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepis z art. 118 § 1 kpow.